

) 3/4 ~~1/2~~! agy Pál

URBIA

osztálykirándulás

Ahogy egy kicsit magunkhoz térünk a vonaton, azon kezdtünk filózni, hogy ki legyen majd a kapitány. Mert az mese, hogy a birodalomban mindenki egyenlő. Ha van hajó, akkor kapitánynak is lennie kell. Csak hajó legyen előbb. A lényezet, szépen az elejéről. Igen, szóval a birodalmi rendőrség hajnali kettőkor kirángattott, bocsánat, kiélesztett bennünket, mármint mindenkit egyenként ébresztett ki a saját otthoni ágyából, hogy sorsoláson osztálykirándulást nyertünk. Már járhatott vagy egy hónapja a hír, főleg a hátsó padsorban, meg amíg a matek valami koszipipernégyet süketelt, szóval az a szóbeszéd járta, hogy kirándulás lesz, de a kutya se gondolta volna, hogy az egész osztályt kisorsolják majd. Sok volt a föld, vagy hogy sorsoltak. Jól van, tehát a vonaton. Igen. Hiába voltunk csipásak, azt már messziről láttuk az osztályfőnökön, hogy sötétedik a szemüvege. Korszerű, vastag, fekete keretes szemüveg. Mosolyog, de egyre sötétedik, és a keze is remeg. Mindenkit felségített a vonatra. Oda meg, szóval a pályaudvarra, valami alagúton át vezettek, hogy a lakosság meg ne lásson, nem lényeges, tovább, és reggel nyolcig mentünk a vonattal, marhavagon, a lényezet, és nagyon lassan ment a vonat, és sokat is állt. Meg elfogyott az útra kapott fél pohár gyümölcsjoghurt és két keksz. Fejadagnak mondták. Ezek részletek, tovább.

Az osztályfőnök magyarázni kezdte, őt már eligazították feljebből, hogy ahol most állunk, a sínek mellett, az a placc. Közben kitolatott a vonatunk, egész messzire, majd eltűnt a dombok között. A placcról jutunk majd a szerszámos bódékig, onnan látszanak a barakkok, látszik a kázinó és a hegy tetején a kísérleti űrközpont kilövőállomása. A felelősök a kübliket reggeli előtt hordják majd a latrinába. Valami holtvágányon egy furcsa szerelvény bukkant elő, egy öreg mozdony, mögötte két tartályvagon. A mozdonyból villanyvezeték csatlakozott az oszlopokra, különben monoton dübörgésből volt rajta a kabát, a feltja meg tüdőbajos, sípoló köhögésből. A barakkok mögött, a birodalom pontosan tudja, mi hol van. A lényezet. Azt mondom. Ne okoskodj, mert te hülye vagy. Igyad a teádat, ne légy udvariatlan, és csicseregjed tovább, amit hallani akarunk.

Úgy tűnt, ragasztószalag, nájlón és kartondoboz lesz elég raktáron. A szerszám-bódéból mindenki felvehetett egy bicskát, hogy vágghassa a kartont és ezt-azt, amit még kellett. Egér a műszerfalat festette. Különben a szar is beléfagyott volna, ha kinn dolgozik velünk. Ha harminc fölött volt kongatáskor a hőmérő, nekünk munkára kellett menni. Ha hűvösebb volt, békáztattak egész délelőtt, hogy ne fázzunk. A hentes, bocsánat, a doktor úr egyébként kisütötte, hogy tíz fok alatt a festéket felkenni nem lehet, az úrverseny meg szoros, szóval Egér fűtött műtermet kapott.

Na ezt most meg kell fogalmazni. Nem csak úgy magunknak, mert egyszer napvilágot talál látni, mindenki erről fog fórumozni, tele lesz vele az a nyomorult internet. Írjuk úgy, hogy folyó év mindszent havának Smn napja. A baráti teázgatáson jelen van Urbián Jns alfeltábornagy és Rbj Vszl tisztiszolga. Helyszín a 101-es ház. Valami már megint kimaradt. Mondjad csak, mit pislogsz úgy. A fedőneved. A forrás tehát Jvl Lhd Zltn.

Boldogasszony hava Ttl napján reggel kilenckor a frs megfigyelte, hogy az osztálytársak nyugtalanul kacsingatnak az áramot szolgáltató mozdony és a mögé kötött két üzemanyagos tartálykocsi felé. Bicska-beszolgáltatás alkalmával, míg mindenki mondta a számát a sorban, tizennyolc negyvenkor a frs beszélgetést kezdeményezett Lszl ablak nájlonozó osztálytárssal, és a tábor körülményeiről alkotott véleménye felől kérdezte.

Mert ahogy a két üzemanyagos vagon elnéztük, úgy látszott, napnál világosabban, ne beszélj annyit mellé, hogy nem hétvégi kiránduláson vagyunk, hanem lágérben. Tábor. És hogy a lágér a térképen sincs rajta, mondom tábor, mert akkor legalább a villanyvezetékek közel lennének, nem kellene a mozdony. Tábor. Sorsoláson nyertétek a jegyet. A fenn nevezett megkérdezett elmarasztaló véleményének adott hangot. Szóval, hogy a reggeli, mármint a keksz és a feles kapucsínó kicsit mintha kevés volna. Mondta. Meg hogy hiába meleg az, amikor az ébresztőt kongatják, sorakozó, reggeli torna és sorakozó után, mire megkapjuk, csak szopogatni lehet a jeget. A keksz meg kukacos. Az ebédet ugyanúgy, ha húsz fok alatti a hideg. Meg aztán, ha melegebb az idő, akkor tiszta lötyty, semmi sűrű. Meg hogy nincs vacsora. Ezek az apróságok minket most nem érdekelnek. Nem írjuk le. Tovább. Hogy mennyivel jobb volt, mondhatom? Mondjad szépen. Hogy a linnai időkben mennyivel jobb volt. Nocsak, ezt bizony leírjuk, aláhúzzuk, ez fontos. Itt bizony hazaárulás alapos gyanúja forog fenn. A birodalom nyelvi és területi egységét vonja kétségbe. Ez főbelövés.

Böjtmás hava Gbr napján Gr műszeralfestő osztálytárs látogatást tett frs priccsnél. Hogy itt beledöglünk még egy télbe. Meg a biciklizésbe, amíg a mozdony oda a kakaóért. Figyelj csak, kuss, mert itt nem lehet mindenkiben bízni, felfestettem a műszerfalra egy extra gombot. A főhajtómű tesztelésekor kell majd valakinek megnyomnia. Nagy füst lesz, céció, szivárgások, és mindenki pattogni fog, hogy nehogy odakozmáljon a birodalmi úrhajó. Amíg a smaszerek a tűzre figyelnek, mi lelépünk a mozdonyal. Az osztályfőnök volt az Éánai Vasutaknál. Azt mondja, el tudja vezetni. Csak legyen őszig hajtómű, mert a szar belénk fagy.

Mindszent hava Gyngy napján hajnalban frs megfigyelte, hogy deres a talpuk alatt a placc. Szerencsére az úrhajó már készen állt a tesztre. Frs megfigyelte továbbá, hogy Gr osztálytárs leadta a jelet, hogy ma.

A reggeli kapucsínó szerintem rozsdás víz volt. Mellékes. Ha nem kaptam volna a beszerzés óta napi két tábla csokoládét meg szalámit a tisztí konyháról, én azt hiszem, megdöccentem volna. Nem tudom, ezek hogy bírták. Állítólag az íny egy idő után megkeménykedik annyira, hogy rágni lehessen vele. Jó, ezeket hagyjuk. Ebből nem lehet megélni. A lényegét.

Az osztályfőnök és Gr kitervelte szabotázs sikeres volt. Csak nem kár egy karton úrhajóért. Bocsánat. Kár. A mozdony ellopása úgyszintén sikeres volt. Te tudod a legjobban, hogy hagytuk. De nyolc embert ütöttünk el a kapuig. Azok bábok voltak. De gőzölgött a kifordult belük a hidegben. Kuss. Mondom bábok. És akkor bábok, ha a birodalom mondja. Kell még pofon? Akkor folytathatjuk, ugye?

Hármunkat meglőtték. Az osztályfőnököt is. Hiába fagyott dugóvá a vér a sebben, belehalt. De még elmondta, mielőtt kivérzett volna, hogy a Szúl Mág hegységben vagyunk, fél óra hatvannal, és állítsuk meg a mozdonyt. Ott sűrű erdő lesz, alagutak, fentről se találják majd a mozdonyt, míg bele nem ütközik egy szerelvény. Hogy induljunk gyalog nyugatra, Éána felé. Ha szerencsések van, fele osztály átlóghat a zöldön. Aztán a földgömbjét Grre hagyta, a mutatópálcáját pedig rám. Frs beszoalgtatja a birodalmi hatóságoknak a mutatópálcát. Csatoljuk az iratokhoz.

De nem volt semmiféle erdő. Csak csupasz hegyek. Mindenfelé. Kivéve nyugaton, messze, nagyon messzire volt egy zöld csík a látóhatáron. Éána. Délnek indultunk, ereszkedtünk a völgybe.

Frs beszámolt arról, hogy az osztályfőnök fejből egy térképet rajzolt a környékről. Igaz, hogy a tájról az erdők hiányoztak, de a csúcsok és a völgyek a helyükön voltak. Frs tudomást szerzett arról, hogy a térképet Gr a kabátjába varrta. Frs megfigyelte továbbá, hogy Gr nem a térkép alapján tájékozódik, hanem egy füstoszlop vezet. Frs mindez idő alatt nem fedte fel a kiletét, pedig már igen éhes volt. Ez alátámasztja hazafiságát.

Arrafelé az erdőből csak leperzselt fatörzsek maradtak. Vadak nem voltak. Semmi. Csak két és fél méter magas, letarolt fatörzsek, hatalmas karók, vagy inkább rácok. Kóbor kutyák sem voltak. Csupán a valószínűtlen füstoszlop egy dombtetőről. Egy házhoz vezetett, ami ott volt a letarolt táj közepén. Egykor erdészlak lehetett, még a maradék nyelvű felirat is ott állt a homlokzaton, hogy a császár erdeje szent. A tornácon egy hórihorgas öreg ácsorgott, hogy elvitték az erdönket kartonnak. Csak lónék már fel azt az úrladikot, mert a ruszki sem lusta. Az erdész lehetett, még a linnai időkből felejtette ott a birodalom. Mást nem mondott, kérdeztük, lökdöstük, de megkukult. Aztán fogta magát, eldőlt, mint egy zsák, nyilván megfagyott, és gurulni kezdett a völgyben lefelé, egyenesen Éána felé, hogy szekéruat vágott a csonkok közé. Mi meg fosztogatni kezdtünk, már ami mozdítható volt a majdnem üres házban, tetves pokróc, szuvas asztal, szék, téglányi mobil. Le volt merülve. Találtunk valami birodalmi puliszkát, de a fenének se kellett. A fiúk kerítették közben egy macskát valahonnan, azt sütöt-

tük meg nyárson. Hogy a kanyarban tört volna ketté szegény jószág, a hidegtől, a szemük láttára. Mert húst a lágerben azok a saját testükön kívül nem láttak. A csótányt is megették volna. Frs beszámolt arról, hogy amikor az erdész bácsi körülbelül a határnál gurulhatott, lövéseket hallottak. Aztán varjak húztak el a fejünk felett Éána irányába. Az se jutott át szegény feje.

Mikor jóllaktunk úgy-ahogy, és ültünk ott a tornácon, mert nem nagyon volt hova menni, ránk jött az üríthetnék. Nem marcipánt szarik az ember, úgyhogy egyenként elvonultunk mattolni. Az árnyékszék fedetlen volt, de legalább nem török budi, hanem rendes, birodalom előtti, és csonka létra meredt belőle az ég felé. Angyalok mászkálnak manapság ilyesmin. Egykor, még a budi előtti időkben les lehetett fenn. Budinak ugyanis túl vastagok voltak a cölöpök. Rendszerben, van még valami?

Mikor testben-lélekben belefelejtkeztem volna a megkönnyebbülésbe, zajt hallottam. A deszkák közti résen át láttam, hogy teljesen automata favágó gépek voltak. Hatkerekű zörgő-morgó masinák. Jól van, művészkém, ez már a te hülyeséged, megárthatott a hideg. Itt írd alá. De ha mondom, hogy a hegyoldalban a gyújtótó tükre nem vízszintes volt, hanem magasról pecsételt a gravitáció törvényére. Előbb a fedőneved, olvashatóan. A birodalmi gyújtótavak már csak ilyenek. De tényleg, a gyújtótó tükre a hegyoldalban ferdén, persze. Miért nem írsz egy verset, vagy mittedém. Mehetsz. Hova ugrálsz? Még egy dolog. Az elején tényleg elhittétek, hogy kartonból fogtok úrhajót építeni?